

19. III. 54.

EESTI NSV RIIKLIK AKADEEMILINE
OOPERI- JA BALLETTITEATER
„ESTONIA“

„Rahutu õnn“

(filmi «Juustus Siberimaast» ainetel).

Stalini preemia laureaadi J. Miljutini operett 4 vaatuses proloogiga.
E. Pomeštšikovi, N. Rožkovi ja V. Tipoti libreto.

Lavastaja: PAUL MÄGI Lavakujundus: ENSV teeneline kunsti-
Muusikajuht: VALLO JÄRVI tegelane ALEKSANDER PEEK
Koormeister: Stalini preemia Kostüümikujundus: LEIDA KLAUS
laureaat TIJU TARGAMA Dekoratsioonid maalinud: FRITS MATT
Tantsujuht: BORIS BLINOV Parukad ja jumestus:
Repetiitor ja klaveri soolod: VALDUR TOHERA
KAAREL SAARNIIT

OSALISED:

Andrei Balašov, demobiliseeritud ohvitser	Stalini preemia laureaadi, ENSV teen. kunstnik	Georg Ots ✓
Nataša Malinina, lauljanna	Stalini preemia laureaadi, ENSV teen. kunstnik	{ Meta Kodanipork ✓ Linda Sellistemägi ✓
Vadim Sergejevitš Igonin, tema onu, Konservatooriumi professor		Hugo Malmsten
Julia Petrovna Bonnar, Konservatooriumi professor		Salme Peetson
Nazar Filippovitš, Konservatooriumi teener		Paul Mägi
Boris Olenitš, pianist		{ Valter Luts ✓ Oskar Vihandi
Sergei Tomakurov, dirigent		Vello Viisimaa
Galaida, laulja	Konservatooriumi abiturientid	{ Artur Linnamägi
Fatahhov, pianist		Heino Otto
Lagutin, viiuldaja		Feliks Juhandi
Tütarlaps		Astrid Kelder
Jakov Burmak, demobiliseeritud tankist, autojuht lennuväljal Siberis		Juhan Jürgo
Nastenka Gussenkova, demobiliseeritud roodu-sanitar, ettekandja Siberi teemajas		{ Eva Meil ✓ Sophie Sooäär ✓
Kornei Nefjodovitš Zavarin, teemaja juhataja		Alfred Mering
Kapitolina Kondratjevna, teemaja perenaine		{ Liisu Särme ✓ Eva Meil ✓
Njura, ettekandja Siberi teemajas		Milli Rebane
Senka, Burmaki abiline		{ Paul Mägi ✓ Kalju Vaha ✓
Vassili, vana puusepp		{ Theo Puks ✓ Ilmar Kuusemets

Konservatooriumi professorid, üliõpilased, teemaja külastajad.

Kadrillis ja vene tantsus kaastegevad:

Eike Joasoo, Astrid Kelder, Ida Kongas, Ekaterina Kuskova, Hilja Liiv, Margarita Monakova, Asta Olo, Elga Rips, Virve Viires, Väino Aren, Anatoli Hanson, Hans Nieländer, Herman Palang, Aleksei Tšugai, Peeter Roos, Ilmar Silla, Johannes Viirg, Erich Ülevain.

«Kunst kuulub rahvale»
Lenin.

Aasta 1941. Pidulikult ja suurelt kõlavad avamängu esimesed akordid... Moskva Konservatoorium.

Siingi, nagu kõikjal üle maa, laiub suur ja võimas ülesehitustöö, mille aga äkki, võika dissonantsina katkestab ootamatult maale tungiv vaenlane. Algab suur Isamaasõda

Aasta 1945. Võiduaasta. Tuhanded ja tuhanded rindevõitlejate käed, mis seni olid hoidnud halastamatuid sõjarelvi, haaravad nüüd veelgi intensiivsemalt taas töö järele. Kuid mitte kõik. Paljud ohverdasid kodumaa eest oma elu, paljud oma töövõime...

Andrei Balašov, demobiliseeritud ohvitser, on üks neist. Sõda röövis temalt, lootustandvalt pianistilt, võime mängida klaverit.

Täis kibedat meeleheidet, pettumust läheb ta tagasi oma sünniradadele, põhjatuusse Siberi metsadesse. Ta loodab siin unustada jäädavalt oma kunsti. Kuid kas saab kunsti unustada siin? Ta ju kohtab ka siin elu! Kohtab neid, kellega ta koos sõdis Stalingradi kaevikuks, püstitas võidulipu Berliini varemete kohal. Ja need inimesed aitavad tal uskuda oma võimetusse, aitavad tal taas saada muusikuks, kelle ülesandeks on pakkuda oma kunsti rahvale. Nii töötabki Andrei — päeval tehnikuna ehitustel, öhtul aga artistina väikesel Siberi teemaja kontsertpoodiumil, sisendades kõigile oma tulise laulu ja mänguga uut jõudu uute päevade, uute ülesannete jaoks. Ja kui paari kuu möödudes Andrei juhuslikult kohtub siin Ameerikasse konkursile sõitvate endiste kaasüliõpilastega, muuhulgas ka oma endise rivaali, nüüdse tunnustatud pianisti Boris Olenitšiga, siis, nähes nende kaugeleulatuvaid kunstilisi saavutusi, ei kibestu ta enam. Vastupidi, Andrei veendub veelgi oma uue kunsti, uue tee õiges valikus. Kui Boris Olenitš, tõi küll, hea pianist, tugineb ainuüksi oma kuivale, hingetule tehnikale, vaimustub Lääne-Euroopa ja Ameerika kitsapiirilise virtuositeedist, formalismi kummardavate jüngerite austusavaldustest, eemaldudes kiiresti rahvast, hüljates kõik need ülesanded, suhted, mis peaksid teda kui nõukogude kunstnikku siduma oma rahvaga, kui Olenitšile jääb kunst ainult ta isiklikuks õnneks, siis vastupidi, — Andrei mõistab, et tema, kõikide isiklik õnn sõltub kogu rahva ja maa õnnest. Ja sellele alatasa kasvavale, arenevale võitlusele parema tuleviku, parema õnne eest, nõukogude inimesele omase — rahutu õnne eest pühendabki Andrei kogu oma loova töö — kunsti.

Kui kolme aasta möödudes kogunevad konservatooriumi taas kõik endised lõpetajad, siis ilmub siia ka Andrei tutvustama oma esimest teost — sümfoonilise poemi «Jutustus Siberimaast» partituuri.

Põline Siber, selle uhke ja võimas loodus, siberlaste töö sotsialismi ehitamisel, — see on Andrei Balašovi esimese teose põhimotiiviks. Ja Andrei võidab! Teda tunnustab Moskva, tunnustab kogu Nõukogude rahvas, kelle võitlusele ja tööle ta pühendaski oma loomingut, kelle heaks ta koos Natašaga jääb edasi töötama. Siberis, seal, kus Andrei alustas oma tööd, tahab ta seda ka jätkata. Lisandada veel palju, palju uusi lehekülgi töö poemile, igavesti kestvale jutustusele Siberimaast.

L a v a s t a j a .

Hind 50 kop.